

किं तर्हि योगिनां सर्वज्ञत्वप्रसिद्धेस्त्वं जातिस्मरो जीवो सीत्याशंक्याह अजइति देहान्निष्कृष्टस्याजत्वाव्ययत्वेन त्वेवाहं जातु नासमित्यत्र साधिते इहतु देहविशिष्टस्यैव ते उच्येते ईश्वरोपीत्यनेन देहान्निष्कृष्टस्यास्मदादेरपीश्वरत्वं तत्त्वमस्य हं ब्रह्मास्मीत्यादिश्रुतिप्रसिद्धमतो देहविशिष्टस्यैवाजत्वनित्यत्वे दृढीक्रियेतेऽन्यथानीश्वरत्वप्रसंगात् न ह्यादित्यांतर्यामिणः परमेश्वरस्य हिरण्यश्मश्रुत्वादिविशिष्टो देहो जन्मव्ययवानितिवक्तुं शक्यं अकर्मजत्वात्कर्मफलस्य हि पराकाष्ठाहैरण्यगर्भशरीरप्राप्तिः न च पुरुषो ह वै नारायणो कामयत अत्यतिष्ठेयं सर्वाणि भूतानि अहमेवेदं सर्वं स्यामिति स एतं पुरुषमेधं पंचरात्रं यज्ञं क्रतुं मपश्यदित्यादिना शतपथेनारायणाख्यस्य परमात्मनः सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् स भूमिविश्वतो दृत्वात्यतिष्ठद्वशांगुलमिति पादोऽस्य सर्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवीति च पुरुषसूक्तप्रतिपाद्यस्य सर्वाणि भूतान्यतिक्रम्य स्थितस्येश्वरस्यापिशरीरं पंचरात्राख्यकर्मविशेषफलमिति श्रूयते इति वाच्यं तन्न नारायणशब्देन हिरण्यगर्भस्यैव विवक्षितत्वात् न हि परमेश्वरस्य पूर्णकामस्य सर्वानतिक्रम्य स्थितस्य पुनरत्यतिष्ठेयं सर्वाणि भूतानीति कामना भवति ननु परमेश्वरेऽपि कामनादृष्टा सो कामयत बहुस्यां प्रजायेयेतीति चेत् श्लाघनीयप्रज्ञो देवानां प्रियो यत आप्तकामस्य कास्पृहेति श्रुतेर्लोकवत्तुलीलाकैवल्यमिति न्यायाच्च निस्पृहस्य लीलयैव ब्रह्मांडकोटीः सृजतो भगवतो राजगोपालस्य कर्मकिं करेण कर्मणा सार्वभौम्यं प्रार्थयता साम्यमापादयति तस्मान्न कर्मफलं भगवतः शरीरं अतएव न भौतिकं विराटसूत्रात्मातिरिक्तस्य भौतिकस्याभावात् तस्माद्युक्तमजोपिसन्निति ननु तर्हि भगवच्छरीरस्य किमुपादानं अविद्येति चेन्न परमेश्वरे तदभावात् जीवाविद्याचेन्न शुक्तिरजतादेरिव तुच्छत्वापत्तेः चिन्मात्रं चेन्न चितः साकारत्वायोगात् तथा त्वेवातस्यातीन्द्रियत्वापत्तिः तस्मात्किमालंबो भगव

अजोपिसन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोपिसन् ॥ प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया ॥ ६ ॥

देहो देवकी गर्भप्रवेशजननबाल्यकौमारपौगंडयौवनादिप्रतीतिविषय इति चेत् शृणु प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममाययेति अयमर्थः जीवात्मानो हि अनात्मभूतां प्रकृतिं तेजो ब्रह्मात्मिकां पंचभूतात्मिकां वा अधिष्ठाय संभवन्ति जन्मादील्लभन्ते अहंतु स्वां प्रत्यगनन्यां प्रकृतिं प्रत्यक्कैतन्यमेवेत्यर्थः तदेवाधिष्ठाय न तूपादानांतरं आत्ममायया स्वीयमायया संभवामि यथा कश्चिन्मायावी स्वयं स्वस्थानादप्रच्युतस्वभावोऽपि अदृश्यो भूत्वा स्थूलसूक्ष्मभूतान्यनुपादायैव केवलमायया द्वितीयं मायाविनं स्वसदृशमेव सूत्रमार्गेण गगनमारोहंतं सृजति एवमहंकूटस्थचिन्मात्रो ग्राह्यः स्वमायया चिन्मयमात्मनः शरीरं सृजामित्यबाल्याद्यवस्थाश्च सूत्रारोहणवद्दर्शयामि एतावांस्तु विशेषः लौकिकमायावी मायामुपसंहरन् द्वितीयं मायाविनमप्युपसंहरति अहंतुतामनुपसंहरन् स्वविग्रहमपिनोपसंहरामीति एवं हि सति हिरण्यश्मश्रुत्वादिलक्षणविग्रहयोगिनश्चैतन्यस्य अंतस्तद्धर्मोपदेशादित्यादिन्यायसिद्धं विद्यदाद्युपादानत्वलक्षणं सर्वेश्वरत्वं युज्यते नान्यथेति तस्मात्सिद्धं परमेश्वरस्य मायामयं शरीरं नित्यमिति एकेनैव देहेन विवस्वंतमुपदिश्यत्वा मप्युपदिशामीति अन्यत्रापि नित्यैव सा जगन्मूर्तिरिति सावधारणं प्रतिज्ञायते देवानां कार्यसिद्ध्यर्थमाविर्भवतिसायदा उत्पन्नेति तदालोके सानित्याप्यभिधीयत इति नित्याया अप्याविर्भावापेक्षया सूर्यस्यैव बाल्यादिकं उत्पत्त्याद्युपगम्यते भाष्येतु स्वां प्रकृतिं वैष्णवीं त्रिगुणात्मिकां मायां अधिष्ठाय वशीकृत्य आत्ममायया संभवामि देहवान् जात इवात्मनो माययानपरमार्थतो लोकवदिति व्याख्यातं ॥ ६ ॥